

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: M. K., narozený dne X
bytem X

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský
živnostenský úřad
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2024, č. j. KUUK130520//2024/Vod,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru správních činností a krajského živnostenského úřadu, ze dne 4. 9. 2024, č. j. KUUK130520/2024/Vod, a rozhodnutí Městského úřadu Litvínov, odboru kanceláře tajemníka, úseku vnitřních věcí a přestupků, ze dne 28. 6. 2024, č. j. OKT/396/2021/ŠIK, sp. zn. MELT/56031/2024, se **zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **3 000 Kč** do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2024, č. j. KUUK130520//2024/Vod, sp. zn. KUUK/112628/2024/3, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litvínov, odboru kanceláře tajemníka, úseku vnitřních věcí a přestupků (dále jen „správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

prvního stupně“) ze dne 28. 6. 2024, č. j. OKT/396/2021/ŠIK, sp. zn. MELT/56031/2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání dvou přestupků proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, (dále jen „zákon o některých přestupcích“) a za jejich spáchání mu byla podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích uložena pokuta ve výši 4 000 Kč. Současně byla žalobci uložena podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Přestupků se žalobce dopustil tím, že (ad I) dne 24. 7. 2021 na pozemku svého otce J. K. v zahrádkářské kolonii Chudeřín zasáhl slzotvorným prostředkem do zátylku a ohrožoval vidlemi F. M., a tím, že (ad II) dne 25. 6. 2021 na pozemku svého otce J. K. v zahrádkářské kolonii Chudeřín zasáhl slzotvorným prostředkem do obličeje V. K. a M. Š., čímž v obou případech úmyslně narušil občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustil hrubého jednání.
4. Žalobce současně požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

5. Žalobce v podané žalobě popsal průběh řízení před správními orgány a zdejším soudem od jeho zahájení až do vydání napadeného rozhodnutí a uplatnil následující žalobní body.
6. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že správní orgán první stupně se při popisu skutků, který je uveden ve výroku prvostupňového rozhodnutí, zaměřil pouze na konkrétní vybranou statickou situaci, nezohlednil v nich naprosto žádné okolnosti, za nichž k jejich spáchání došlo, a oba incidenty ani nijak blíže nepopsal. Prvostupňové rozhodnutí, stejně jako napadené rozhodnutí, jímž žalovaný toto rozhodnutí potvrdil, považuje proto žalobce za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.
7. V rámci druhého žalobního bodu žalobce namítal, že v popisu obou skutků ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí nejen, že absentuje popis okolností, za nichž měly být spáchány, ale správní orgány zcela rezignovaly na jejich zjišťování. V případě prvního vytýkaného jednání tak vůbec nebylo zjišťováno, co konkrétně mělo na žalobce pokřikovat pět osob, které byly žalobcovu jednání přítomny – správní orgány jejich nadávky a výhrůžky považovaly za „upozornění“ – nebylo zjišťováno, na jaké místo musel vniknout F. M., aby mohl na žalobce stříkat vodu, ani to, jak se tato místo dostal. Jsou to přitom, jak je patrné z bodu 12 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2022, č. j. 6 As 7/2021-32, vždy správní orgány, kdo je povinen prokázat vinu obviněného z přestupku mimo rozumnou pochybnost, bez ohledu na míru jeho procesní aktivity. V případě druhého vytýkaného jednání je podstatná okolnost, že žalobce spal, což měly sice správní orgány za zjištěné, přesto se však tato okolnost ve výrokové části rozhodnutí ani v úvahách správních orgánů neobjevuje. Na tyto nedostatky žalobce upozorňoval na str. 2 odvolání ze dne 2. 2. 2022, na str. 1 vyjádření ze dne 10. 1. 2024, na str. 5 a 6 odvolání ze dne 24. 7. 2024. Správní orgány se však s těmito žalobcovými námitkami nijak nevypořádaly. Jejich rozhodnutí jsou proto podle žalobce nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
8. V rámci třetího žalobního bodu žalobce namítal, že co se týče prvního z jemu vytýkaných jednání, F. M. nezasáhl pepřovým sprejem do zátylku, ale – jak vyplývá ze shodných tvrzení účastníků incidentu i lékařské zprávy dne 24. 7. 2021 vyhotovené MUDr. I. S. – tento byl zasažen do přední části těla, konkrétně krku a ramene. To je také správně uvedeno na str. 5

odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správní orgány navíc na příslušnou žalobcovou námitku, jejímž prostřednictvím na uvedenou skutečnost poukazoval – jak je patrné ze str. 3 výpovědi ze dne 28. 9. 2021, str. 2 žádosti ze dne 16. 12. 2021, str. 3 odvolání ze dne 2. 2. 2022 a str. 2 vyjádření ze dne 10. 1. 2024 – vůbec nereagovaly. Z těchto důvodů považuje žalobce obě rozhodnutí za nepřezkoumatelná jednak pro nesrozumitelnost, a to pro rozpor výroku prvostupňového rozhodnutí s jeho odůvodněním, jednak – jak plyne například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2023, č. j. 7 As 113/2022-32 – pro nedostatek důvodů, a to pro nevypořádání jeho námítky, jíž na tento rozpor upozorňoval. Tím, že správní orgány nesprávně určily, na jaké části těla měl být F. M. pepřovým sprejem zasažen, také v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) v řízení nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stejného pochybení v podobě nerespektování zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu se správní orgány dopustily v případě druhého vytykaného jednání, neboť při svém závěru, že se jej měl žalobce dopustit opět s použitím pepřového spreje, vycházely pouze z výpovědí svědků, aniž by jej opřely o jakoukoliv vlastní logickou úvahu, přičemž jen ze samotného následku, který mělo žalobcovo jednání způsobit, se dá o použití pepřového spreje vážně pochybovat.

9. V rámci čtvrtého žalobního bodu žalobce namítal, že na str. 3 žádosti ze dne 16. 12. 2021 navrhoval v řízení provést důkaz svědeckými výpověďmi. K tomuto návrhu ani ke konkrétně navrhovaným důkazům – snad s výjimkou důkazu svědeckými výpověďmi strážníků městské policie pana V. a pana U. – se správní orgány nijak nevyjádřily. V prvostupňovém i napadeném rozhodnutí tak v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu absentují informace o tom, jak se správní orgány s těmito žalobcovými návrhy vypořádaly, v důsledku čehož jsou obě rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Oba strážníci městské policie mohli uvést, co žalobce při incidentu dne 25. 6. 2021, použil, protože si použitý sprej na místě samém zevrubně prohlíželi. Dále mohli vypovědět, koho označoval M. Š. po incidentu jako osobu, kterou měl žalobce údajně sprejem zasáhnout. Ten totiž ve svých vyjádřeních neustále jméno této osoby měnil, přesto však byla na str. 5 napadeného rozhodnutí jeho výpověď označena jako věrohodná a nevykazující rozpory. M. Š. však především nemá s tímto incidentem nic společného. Jediný, kdo onoho dne přišel tlouci na střechu přístavku, v němž se nacházel žalobce, a kdo jej tak budil, byl V. K., což jednoznačně vyplynulo z provedeného dokazování. Svědek F. M. pak v případě incidentu, k němuž došlo dne 24. 7. 2021 zatajil skutečnost, že vnikl na cizí pozemek – pozemek pana K., který se nachází mezi jeho pozemkem a pozemkem žalobcova otce – odkud stříkal vodu na žalobce. Měl být proto znovu předvolán. Dále nesprávně uváděl, že nadávky a výhrůžky přítomných pěti lidí adresované žalobci měly být jen upozorněním, což následně – namísto zjišťování, co byl příčinou vzniku incidentu – převzaly i správní orgány. V řízení dále mohli být předvoláni k podání svědecké výpovědi i ostatní účastníci incidentu, M. M., G. M., V. P. či L. M. Žalobce také navrhoval na jednání konaném dne 28. 6. 2024 provedení důkazu úředním záznamem ze dne 25. 6. 2021, čemuž však, jak vyplývá ze str. 3 napadeného rozhodnutí, nebylo vyhověno. Tím, že v řízení nebyly tyto – dle žalobce nezbytné – důkazy provedeny, bylo řízení před správními orgány zatíženo závažnou vadou a bylo porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces garantované v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
10. V rámci pátého žalobního bodu žalobce namítal, že správní orgány rovněž věc nesprávně posoudily po právní stránce. Přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích se fyzická osoba dopustí tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání. V daném případě však vůbec není zřejmé, jaké úmyslné jednání mělo být žalobci prokázáno. Správní orgány ve svých rozhodnutích

uváděly, že žalobce měl „úmyslně spalovat trávu“, že „úmyslně zasáhl slzotvorným prostředkem souseda F. M. do zátylku“, nebo že „úmyslně opakovaně narušil občanské soužití“ a v jejich odůvodnění, že byly „vyhodnoceny dané skutky jakožto jednání v úmyslu přímém“, přičemž žalobcovo jednání „bylo považováno za zcela prokázané s úmyslem své sousedy v zahrádkářské kolonii Chudeřín slzotvorným prostředkem napadnout“. Je tedy zřejmé, že správní orgány v průběhu řízení jen nahodile spojovaly slovo úmysl s tím, co považovaly v danou chvíli za nejzávažnější jednání žalobce. Ve vztahu k otázce, jakého úmyslného jednání se měl žalobce dopustit, jsou proto závěry správních orgánů pro něho nesrozumitelné. Během incidentu, jenž se odehrál dne 25. 6. 2021, byl nadto použit pouze sprej, ve kterém byla nanejvýš voda. Z napadeného rozhodnutí tak není zřejmé v čem konkrétně je v tomto skutku spatřováno přestupkové jednání ze strany žalobce.

11. V šestém žalobním bodě žalobce namítal, že vzhledem k tomu, že správní orgány nezjistily veškeré okolnosti jeho případu, nemohly ani posoudit, zda se nedopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, za situace, kdy na jeho straně existovaly okolnosti vylučující protiprávnost. V prvním případě výhrůžky a nadávky pěti lidí adresované žalobci eskalovaly až do bodu, kdy se jeden z nich rozhodl vniknout na cizí pozemek a odtud páchat další protiprávní jednání. Již v usnesení ze dne 28. 1. 1998, sp. zn. 1 Tzn 25/97, přitom Nejvyšší soud vyslovil závěr, že i výhrůžky a nadávky mohou být za určitých okolností posouzeny obráncem jako možný hrozící útok. Žalovaný sice z neznámého důvodu neustále opakovaně uvádí, že měla být stříkána voda pouze do ohně, ale už neuvádí, že F. M. stříkal vodu také přímo na žalobce samotného, což byla právě ta poslední kapka, proč se žalobce nakonec rozhodl použít proti němu pepřový sprej. Činil tak zejména proto, aby nedošlo k další možné eskalaci událostí. Žalobce proto nemá žádnou pochybnost, že jednal za okolností vylučujících protiprávnost, přičemž se nedopustil při svém jednání excesu tak extenzivního ani intenzivního, aby jeho jednání vybočilo z mezí nutné obrany či krajní nouze. Toto právní hodnocení jemu vytýkaného jednání, jež žalobce konstantně namítal po celou dobu řízení, správní orgány nijak rozumně nevyvrátily. Právní posouzení věci správními orgány tedy není ani v jednom případě správné.
12. V sedmém žalobním bodě žalobce namítal, že v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí taktéž absentuje jakákoliv úvaha, proč správní orgány stanovily žalobci správní trest právě v té výši, ve které byl žalobci uložen, ani jaký jeho poměr ve vztahu k jednotlivým skutkům. Obě rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, a to zcela v souladu se závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65.
13. V osmém žalobním bodě žalobce uvedl, že je evidentní, že se žádného přestupkového jednání nedopustil. Považuje za nejspravedlivější rozhodnutí ve věci rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2023, č. j. KUUK/180619/2023/Vod. V kontextu tohoto rozhodnutí je napadené rozhodnutí objektivně překvapivé, čímž žalovaný porušil zákaz vydání překvapivých rozhodnutí a byla tak porušena i zásada legitimního očekávání a předvídatosti rozhodování správních orgánů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval výroky prvostupňového i napadeného rozhodnutí a jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
15. Podle jeho názoru je ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí způsobem souladným s požadavky vyplývajícími z § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky popsáno jednání,

kteřé naplňuje skutkovou podstatu přestupků podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o odpovědnosti za některé přestupky.

16. Žalovaný je rovněž přesvědčen, že se vypořádal s námitkami, které žalobce uplatnil, včetně námítky, že jeho jednání bylo jednáním v krajní nouzi nebo nutné obraně. Touto námitkou se žalovaný zabýval v pátém odstavci na str. 5 a ve druhém odstavci na str. 6 napadeného rozhodnutí. Co se týče námítky zpochybňující místo na těle, na němž měl být F. M. zasažen, žalovaný uvedl, že F. M. dle protokolu z ústního jednání vypověděl, že proti němu žalobce použil pepřový sprej, jímž ho zasáhl do ramene a krku. Poté se otočil, přičemž pravděpodobně zasáhl žalobce vodou z hadice. Jelikož z doložené lékařské zprávy vyplývá, že F. M. měl podrážděnou kůži na krku a rameni a při incidentu se otočil, byl dle názoru žalovaného zasažen do zátylku. Pro prokázání spáchaného skutku je však podle žalovaného podstatné, že F. M. byl – jak plyne z lékařské zprávy, jež uvádí, že jeho kůže byla v určité části těla podrážděná a zarudlá – zasažen na blíže neurčené části těla dráždivou látkou a že se k tomuto zásahu žalobce doznal. Namítá-li žalobce, že vůči V. K. nepoužil pepřový sprej, žalobci je v tomto případě kladeno za vinu, že V. K. zasáhl slzotvorným prostředkem, nikoliv pepřovým sprejem. Tento závěr žalovaný učinil na základě svědeckých výpovědí, neboť se jedná o jeden z důkazních prostředků uvedených v § 51 odst. 1 správního řádu.
17. Co se týče okolností, za nichž se žalobce přestupkového jednání dopustil, žalovaný uvedl, že se v napadeném rozhodnutí zabýval pouze žalobcovým jednáním, které naplnilo skutkovou podstatu přestupků, jež spáchal žalobce.
18. Žalovaný také na str. 6 ve třetím odstavci odůvodnil, proč neprovedl žalobcem navržený důkaz výpovědí strážníků městské policie. Poukázal na skutečnost, že rovněž správní orgán prvního stupně se ve svém rozhodnutí k tomuto návrhu žalobce vyjádřil. Ohledně výsledku dalších svědků zmiňovaných žalobcem, žalovaný uvedl, že v rámci ústního jednání podali svědeckou výpověď ti svědci, kteří byli přímými účastníky události a mohli tak přispět k objasnění věci. Správní orgán prvního stupně pak při hodnocení jednotlivých důkazů postupoval v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu provedené důkazy hodnotil podle své úvahy, přičemž přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Svůj postup správní orgán prvního stupně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu také ve svém rozhodnutí řádně odůvodnil. Žalovaný v jeho postupu neshledal žádné nedostatky, proto prvostupňové rozhodnutí napadeným rozhodnutím – jež také splňuje požadavky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu – potvrdil.
19. Dle názoru žalovaného se žalobce v případě obou jednání, jež jsou mu kladena za vinu dopustil „*narušení občanského soužití*“. Nejednalo se pouze o „*jednání nevhodné*“ a jeho jednání nelze považovat za jednání v krajní nouzi nebo za nutnou obranu. V obou případech také bylo dle žalovaného prokázáno, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil v úmyslu přímém. Ze strany žalobce se tak jednalo o protiprávní jednání, které naplnilo skutkovou podstatu přestupku dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, což bylo spolehlivě prokázáno na základě provedených důkazů.
20. K výši uloženého správního trestu žalovaný uvedl, že ve věci bylo vedeno společné řízení o dvou přestupcích a výše správního trestu byla „*hodnocena jako celek*“. Při jejím stanovení byly vzaty v úvahu polehčující i přitěžující okolnosti v souladu s § 39 a § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky.
21. V závěru svého vyjádření žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí správních orgánů vycházejí ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu.

Další vyjádření žalobce

22. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval ještě před uplynutím lhůty pro podání žaloby replikou, v níž uvedl, že nesdílí názor žalovaného, že neuvedení okolností, za nichž se měl dopustit přestupkového jednání, ve výroku rozhodnutí je v souladu s požadavky, které na náležitosti výroku rozhodnutí klade § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky. Z ustanovení § 93 odst. 1 písm. a) tohoto zákona, jakož i rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 As 138/2012-23, totiž vyplývá, že ve výrokové části rozhodnutí má být kromě náležitostí podle správního řádu uveden rovněž popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, přičemž právě způsob spáchání skutku představuje skutkové okolnosti, které tudíž musí být ve výroku rozhodnutí uvedeny. Jelikož ve výrocích obou rozhodnutí popis skutkových okolností absentuje, nelze dle žalobce než označit prvostupňové i napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost – jak plyne například z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS a ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84 – a rozporná s § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky.
23. Tím, že správní orgány v řízení o přestupcích žádné skutkové okolnosti jednání, jež je žalobci kladeno za vinu ani přes jeho námitky nezjišťovaly, dopustily se – vzhledem k tomu, že jednalo o řízení, v němž byla žalobci uložena povinnost – také dle žalobce porušení § 50 odst. 3 správního řádu, jenž správním orgánům ukládá v takovém řízení povinnost bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
24. Dále žalobce vyjádřil přesvědčení, že oba skutky, jichž se měl dopustit, je možno klasifikovat jako jednání v krajní nouzi nebo naplňující znaky nutné obrany. V případě incidentu, k němuž došlo dne 25. 6. 2021, vytvořil V. K. takovou situaci, že žalobce svým jednáním jen odvracel nebezpečí ohrožující zákonem chráněný zájem na ochraně majetku. Žalobce se jej dopustil v reakci na jednání V. K., který mlátil železnou trubkou do střechy přístavku ze sklolaminátu, přičemž jiná možnost, jak odvrátit poškození střechy přístavku, se v daném okamžiku dle žalobce nenabízela. Takové jednání je přitom povoleno dle § 14 zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Jen díky tomuto duchapřítomnému jednání žalobce tak nedošlo ke škodě na majetku a poškozen při něm nebyl ani V. K. V případě incidentu ze dne 24. 7. 2021 již lze dle žalobce hovořit o zavrženíhodnému jednání všech přítomných osob. Začal nadávkami a výhrůžkami, kterými se správní orgány odmítly jakkoliv zabývat. Takové jednání již samo o sobě naplňuje skutkovou podstatu přestupku dle § 7 odst. 1 písm. a) nebo písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, popřípadě skutkovou podstatu trestného činu dle § 352 odst. 1 nebo dle § 353 odst. 1 zákona č. 140/2009 Sb., trestní zákoník, (dále jen „trestní zákoník“). F. M. kromě toho přeskočil přes 1,5 metru vysoký plot na zahradu souseda pana K. a odtud páchal další protiprávní jednání. Neoprávněné vniknutí na cizí pozemek naplňuje dle žalobce skutkovou podstatu trestného činu dle § 178 odst. 1 trestního zákoníku. Další jeho protiprávní jednání, spočívající ve stříkání vody na cizí pozemek, pak naplňuje dle žalobce skutkovou podstatu přestupku dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích. Stříkáním vody byla navíc žalobci způsobena škoda spočívající v poškození filtrů polomasky 3M typ 6098 AX-P3 ve výši 1 216 Kč, která mu nebyla dosud uhrazena.
25. Za závažný nedostatek napadeného rozhodnutí žalobce označil nevypořádání jeho námítky, že se vytýkaného jednání dopustil ve skutkovém omylu ve smyslu § 16 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, kterou uplatnil na str. 2 a 3 svého odvolání ze dne 2. 2. 2022.

Také z tohoto důvodu je podle žalobce nutno považovat napadené rozhodnutí ze nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

26. Správní orgán prvního stupně rovněž podle žalobcova názoru zatížil řízení vážnou a neodstranitelnou vadou, protože mu neumožnil nahlížet do spisu, který ve věci vedl. Žalobce toto své právo vyplývající z § 38 odst. 1 správního řádu uplatnil prostřednictvím žádosti ze dne 7. 8. 2021. Správní orgán jeho žádosti nevyhověl, o čemž ho vyrozuměl přípisem ze dne 12. 8. 2021, č. j. MELT/59120/2021, v němuž mu sdělil, že do spisu bude moci nahlédnout, až bude zahájeno řízení. K tomu došlo dne 31. 8. 2021 na základě oznámení o zahájení řízení a předvolání žalobce k ústnímu jednání č. j. MELT/63516/2021, přičemž první jednání ve věci se konalo dne 29. 9. 2021. Porušení práva na nahlížení do spisu spatřuje žalobce v tom, že mu správní orgán neumožnil toto jeho právo realizovat v době od zahájení řízení do konání prvního jednání. V důsledku toho bylo podle žalobcova přesvědčení ze strany správního orgánu prvního stupně porušeno jeho právo na spravedlivý proces garantované v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Když již bylo žalobci umožněno ze strany správního orgánu prvního stupně do spisu nahlédnout, mohl toto své právo realizovat jen z části. Jak totiž plyne mimo jiné z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 3. 8. 2021, č. j. KRPU-132990-1/PŘ-2021-040812, ve spisu měla být založena nahrávka a fotodokumentace týkající se předmětné věci, avšak žalobci nebylo umožněno se s žádnou fotodokumentací seznámit ani mu nebylo umožněno seznámit se s danou nahrávkou, a to přesto, že správní orgán prvního stupně nevydal žádné rozhodnutí, jímž by žalobci nahlížení do příslušné části spisu odepřel.

Posouzení věci soudem

27. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
28. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování. Žalobcem v žalobě navržené důkazy oznámením o zahájení řízení správního orgánu prvního stupně ze dne 31. 8. 2021, č. j. MELT/63516/2021, žádostí žalobce ze dne 16. 12. 2021, rozsudkem zdejšího soudu ze dne 4. 1. 2023, č. j. 58 A 2/2022-94, usnesením a vyrozuměním správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 6. 2023, č. j. MELT/49618/2023 a č. j. MELT/49631/2023, rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 12. 2023, č. j. KUUK/180619/2023/Vod, vyjádřením žalobce ze dne 10. 1. 2024, prvostupňovým rozhodnutím, napadeným rozhodnutím, soud neprováděl, neboť jsou součástí žalovaným předloženého správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud neprováděl ani v žalobě navržený důkaz usnesením zdejšího soudu ze dne 7. 6. 2022, č. j. 58 A 2/2022-83, neboť jím žalobce dokládal své aktuální majetkové poměry v rámci návrhu přiznání odkladného účinku žaloby proti napadenému rozhodnutí podané dne 19. 9. 2024, jemuž soud usnesením ze dne 14. 10. 2024, č. j. 42 A 16/2024-26 nevyhověl. Skutečnosti, které žalobce hodlal prostřednictvím tohoto důkazu prokazovat, se tak netýkají meritorního posouzení věci.
29. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce

uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

30. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.
31. Oznámením přestupku ze dne 2. 8. 2021, č. j. KRPU-127473-3/PŘ-2021-040812, jehož přílohou byl záznam události Městské policie města Litvínov ze dne 24. 7. 2021, č. j. MP/03261/2021, a úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, územního odboru Most, obvodního oddělení Litvínov, ze dne 24. 7. 2021, č. j. KRPU-127473-1/PŘ-2021-040812, oznámil tento útvar Policie České republiky správnímu orgánu prvního stupně, že dne 24. 7. 2021 řešila jeho hlídka spolu s hlídkou Městské policie Litvínov neshodu v zahrádkářské kolonii Chudeřín, k níž došlo mezi F. M. a žalobcem.
32. Oznámením přestupku ze dne 16. 8. 2021, č. j. KRPU-132990-3/PŘ-2021-040812, jehož přílohou byl úřední záznam o podání vysvětlení V. K. ze dne 3. 8. 2021, č. j. KRPU-132990-1/PŘ-2021-040812, včetně dvou jím zhotovených fotografií a jím pořízené zvukové nahrávky a úřední záznam ze dne 9. 8. 2021, č. j. KRPU-132990-3/PŘ-2021-040812, oznámil tentýž útvar Policie České republiky správnímu orgánu prvního stupně, že žalobce opakovaně provádí schválnosti, čímž ruší klidné soužití v zahrádkářské kolonii Chudeřín.
33. Oznámením o zahájení řízení ze dne 31. 8. 2021, č. j. OKT/396/2021/ŠIK, sp. zn. MELT/63516/2021, zahájil správní orgán prvního stupně řízení o přestupku, jehož se měl žalobce dopustit tím, že dne 24. 7. 2021, spaloval trávu v zahrádkářské kolonii, nereagoval na upozornění souseda F. M., který mu začal oheň hasit, načež na něj žalobce vytáhl vidle a slzotvorný prostředek, kterým ho zasáhl do zátylku, a o přestupku, jehož se měl žalobce dopustit tím, že dne 25. 6. 2021 opakovaně narušoval občanské soužití v zahrádkářské kolonii Chudeřín, neboť poté, co byl upozorněn, aby vypnul zařízení, které vydávalo nepříjemné pravidelné cvakání a V. K. mu zaklepal na střechu přístavku, vyšel z něj ven a sprejem, který držel v ruce, ihned stříkal směrem na M. Š. a V. K. a oba zasáhl do obličeje. Současně tímto oznámením správní orgán prvního stupně žalobce předvolal k ústnímu jednání nařízenému na den 29. 9. 2021 a vyrozuměl jej o možnosti se v závěru jednání seznámit s poklady rozhodnutí.
34. Dne 29. 9. 2021 se ve věci konalo ústní jednání, o němž byl vyhotoven protokol z téhož dne. V průběhu jednání žalobce předložil své písemné vyjádření ze dne 28. 9. 2021 označené jako výpověď obviněného a byli vyslechnuti jako svědci F. M. a V. K. Do spisu vedeného správním orgánem prvního stupně byla v průběhu jednání založena výpověď, kterou F. M. učinil v řízení vedeném tímto správním orgánem pod sp. zn. OKT/395/2021/ŠIK a zpráva MUDr. I. S. ze dne 24. 7. 2021 o vyšetření F. M. Dne 29. 9. 2021 žalobce rovněž využil svého práva nahlížet do spisu.
35. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 9. 2021, č. j. MELT/77313/2021, sp. zn. OKT/396/2021/ŠIK, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o některých přestupcích, kterých se měl dopustit jednáními popsányými v oznámení o zahájení řízení ze dne 31. 8. 2021. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 9. 2021 podal žalobce odvolání ze dne 22. 10. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Rozhodnutím ze dne 22. 11. 2021, č. j. KUUK/159241/2021/Hur, sp. zn. KUUK/147688/2021/4, žalovaný rozhodnutí správního orgánu ze dne 29. 9. 2021 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Žalobce se dále ve věci vyjádřil podáním ze dne 16. 12. 2021 nazvaným „žádost o úkony v řízení“, jehož přílohou byl mimo jiné email ředitele Městské policie Litvínov ze dne 8. 12. 2021 adresovaný žalobci. Správní orgán vyrozuměl žalobce vyrozuměním ze dne 12. 1. 2022, č. j. OKT/396/2021/ŠIK, sp. zn. MELT/1412/2022 o změně právní kvalifikace jeho jednání a o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Této možnosti žalobce využil dne 19. 1. 2022, o čemž byl vyhotoven správním orgánem prvního stupně záznam v podobě sdělení ze dne 19. 1. 2022, č. j. OKT/396/2021/ŠIK, sp. zn. MELT/3947/2022.

36. Rozhodnutím ze dne 19. 1. 2022, č. j. MELT/6321/2022, sp. zn. OKT/396/2021/ŠIK, správní orgán prvního stupně opět uznal žalobce vinným, a to ze spáchání přestupků podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, kterých se měl dopustit jednáním popsáním v oznámení o zahájení řízení ze dne 31. 8. 2021, za což mu uložil pokutu ve výši 4 000 Kč. Dále tímto rozhodnutím uložil žalobci povinnost uhradit náklady řízení ve výši 500 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 1. 2022 podal žalobce odvolání ze dne 2. 2. 2022. Rozhodnutím ze dne 7. 3. 2022, č. j. KUUK/038278/2022/Hur, sp. zn. KUUK/147688/2021/11, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 1. 2022 v té části, v níž bylo rozhodnuto o žalobcově vině a uložení správního trestu, a zrušil a vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí v té části, v níž rozhodl o povinnosti žalobce uhradit náklady řízení. Tu část rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2022, již jeho odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 1. 2022 potvrdil, napadl žalobce u zdejšího soudu žalobou, které soud vyhověl a rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2022 rozsudkem ze dne 4. 1. 2023, č. j. 58 A 2/2022-94, v celém rozsahu pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný následně vydal rozhodnutí ze dne 29. 3. 2023, č. j. KUK/052944/2023/Vod, sp. zn. KUUK/147688/2021/16, jímž zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 1. 2022.
37. Vyrozuměním ze dne 24. 4. 2023, č. j. OKT/396/2021/ŠIK, sp. zn. MELT/33808/2023, správní orgán prvního stupně žalobci sdělil, že s ním nadále povede řízení pro jednání spočívající v tom, že úmyslně dne 24. 7. 2021 zasáhl slzotvorným prostředkem F. M. do zátylku a vytáhl na něj vidle, když mu začal vodou hasit oheň při spalování trávy v zahrádkářské kolonii Chudeřín, a pro jednání spočívající v tom, že úmyslně dne 25. 6. 2021 narušil občanské soužití na zahrádkách v kolonii Chudeřín, neboť poté, co byl upozorněn, aby vypnul zařízení, které vydávalo nepříjemné pravidelné cvakání a V. K. mu zaklepal na střechu přístavku, vyšel z něho ven a sprejem, který držel v ruce, ihned stříkal směrem na M. Š. a V. K. a oba zasáhl do obličeje. Usnesením ze dne 20. 6. 2023, č. j. OKT/396/2021/ŠIK, sp. zn. MELT/49618/2023, správní orgán prvního stupně vyrozumění ze dne 24. 4. 2023 zrušil. Vyrozuměním ze dne 20. 6. 2023, č. j. OKT/396/2021/ŠIK, sp. zn. MELT/49631/2023, správní orgán prvního stupně žalobci sdělil, že s ním nadále povede řízení pro v podstatě stejné jednání, za jaké ho následně shledal odpovědným prvostupňovým rozhodnutím a jehož popis již soud rekapituloval v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Tímto vyrozuměním správní orgán prvního stupně rovněž vyrozuměl žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Této možnosti žalobce využil dne 29. 6. 2023, o čemž byl vyhotoven správním orgánem prvního stupně záznam ve formě sdělení ze dne 29. 6. 2023, č. j. OKT/396/2021/ŠIK, sp. zn. MELT/51147/2023.

38. Rozhodnutím ze dne 29. 6. 2023, č. j. MELT/53609/2023, sp. zn. OKT/396/2021/ŠIK, správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, kterých se měl dopustit jednáním popsáním ve vyrozumění ze dne 20. 6. 2023, za jejich spáchání mu uložil pokutu a povinnost uhradit náklady řízení. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 6. 2023 podal žalobce odvolání ze dne 7. 7. 2023, jemuž žalovaný vyhověl, rozhodnutím ze dne 11. 8. 2023, č. j. KUUK/121715/2023/Vod, sp. zn. KUUK/147688/2023/19, toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Podáním ze dne 21. 9. 2023 žalobce navrhl, aby správní orgán prvního stupně řízení zastavil, protože jednání, pro která řízení se žalobcem vede nejsou přestupky, ale představují jednání v mezích krajní nouze a nutné obrany. Vyrozuměním ze dne 21. 9. 2023, č. j. OKT/396/2021/ŠIK, sp. zn. MELT/68178/2023, správní orgán prvního stupně žalobci sdělil, že mírně upravil popis jednání, jehož se měl žalobce dopustit dne 25. 6. 2021 a řízení s ním nadále povede pro takto popsané jednání.
39. Rozhodnutím ze dne 11. 10. 2023, č. j. OKT/396/2021/ŠIK, sp. zn. MELT/77846/2023, správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, kterých se měl dopustit jednáním popsáním ve vyrozuměních ze dne 20. 6. 2023 a ze dne 21. 9. 2023, za jejich spáchání mu uložil pokutu a povinnost uhradit náklady řízení. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 10. 2023 podal žalobce odvolání ze dne 26. 10. 2023, jemuž žalovaný vyhověl, rozhodnutím ze dne 21. 12. 2023, č. j. KUUK/180619/2023/Vod, sp. zn. KUUK/147688/2023/22, toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Žalobce se následně ve věci vyjádřil podáním ze dne 10. 1. 2024. Dne 28. 6. 2024 se ve věci konalo ústní jednání. V jeho průběhu byl vyslechnut žalobce, dále podal svědeckou výpověď M. Š. a žalobce byl seznámen s tím, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Následně správní orgán prvního stupně rozhodl prvostupňovým rozhodnutím tak, jak již soud uvedl v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 24. 7. 2024, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
40. Nejprve se soud zabýval námitkami zahrnutými do čtvrtého žalobního bodu, jimž z části přisvědčil.
41. Žalobce v jím odkazovaném podání ze dne 16. 12. 2021 navrhl, aby správní orgán prvního stupně předvolal k podání svědecké výpovědi F. M., V. K., M. Š., příslušníky Policie České republiky OEČ XA a OEČ XB a strážníky Městské policie Litvínov ev. č. XC a ev. č. XD. Dále v tomto podání žalobce uvedl, že nechává na úvaze správního orgánu, zda předvolá k podání svědecké výpovědi i M. M., G. M., V. P. či L. M. V rámci ústního jednání konaného dne 28. 6. 2024, jež se týkalo druhého ze žalobci vytýkaných jednání, jehož se měl dopustit dne 25. 6. 2021, pak dle protokolu o jednání mimo jiné uvedl, že trvá na předvolání strážníků městské policie T. U. a M. V., kteří měli být přivolaní na místo události, nebo na provedení důkazu kamerovým záznamem, který měli tito strážníci pořídit, či úředním záznamem městské policie o události, ke které byli tito přivolaní. Tyto důkazy navrhoval na podporu svých tvrzení, jimž zpochybňoval věrohodnost výpovědi M. Š. svědčící v žalobcův neprospěch o průběhu události, k nimž došlo dne 25. 6. 2021 v zahrádkářské kolonii Chudeřín mezi žalobcem, V. K. a M. Š., jejímuž podání byl onoho dne přítomen. Žalobce zejména rozporoval tvrzení M. Š., že proti V. K. a M. Š. použil pepřový sprej a poukazoval na to, že M. Š. neustále mění okruh osob, které měly být sprejem zasaženy.

42. Správní orgán prvního stupně se k těmto žalobcovým návrhům vyjádřil na str. 3 prvostupňového rozhodnutí, kde uvedl, že „nepřistoupil k předvolání svědka T. U. a M. V. (strážník MP Litvínov) z důvodu nadbytečnosti, jelikož záznam události ze dne 24. 7. 2021 je součástí spisového materiálu. Strážníci byli u události ze dne 24. 7. 2021 (skutek I.), nikoliv u události ze dne 25. 6. 2021 (II.). Tudíž strážníkům nemohl pan Š. nic říkat.“ Žalovaný pak na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí v části, v níž rekapituloval průběh ústního jednání konaného dne 28. 6. 2024, zmínil, že žalobce trval na předvolání strážníků městské policie T. U. a M. V. nebo provedení důkazu kamerovým záznamem či úředním záznamem o „výjezdu“. Více se v napadeném rozhodnutí k výše uvedeným žalobcovým návrhům nevyjádřil.
43. Zejména v přestupovém řízení platí, jak správně zdůrazňoval v podané žalobě žalobce, že je povinností správních orgánů v souladu s § 3 správního řádu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je pak jednoznačně úkolem právě správních orgánů zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, kdo má být potrestán za přestupek. Jsou to tedy jednoznačně správní orgány, na kom primárně leží odpovědnost za zjištění skutkového stavu ve prospěch i neprospěch osoby obviněné ze spáchání přestupku, a ta se v této fázi řízení nemusí nijak hájit – uvádět tvrzení na svou obhajobu a navrhopvat důkazy na jejich podporu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS, či žalobcem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2022, č. j. 6 As 7/2021-32, bod 12).
44. Dospěje-li však správní orgán v rámci přestupkového řízení k závěru, že zjistil stav věci v takovém rozsahu, že jsou splněny požadavky uvedených ustanovení správního řádu, je pak na této osobě, aby v rámci své obhajoby předestřela správnímu orgánu svá tvrzení a označila takové důkazy, jimiž dosavadní skutková zjištění správního orgánu může zpochybnit a oslabit tak doposud pevné přesvědčení správního orgánu, že v daném případě ověřil všechny v úvahu přicházející okolnosti a zjistil všechny skutečnosti v takovém rozsahu, že ve věci může rozhodnout bez důvodných pochybností (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66, a ze dne 31. 10. 2017, č. j. 8 As 3/2017-34).
45. S těmito tvrzeními a důkazními návrhy se pak musí pochopitelně správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí náležitým způsobem vypořádat. Sice jimi není v souladu s § 52 větou druhou správního řádu vázán, jestliže však některé navrhované důkazy neprovede, musí uvést důvod tohoto postupu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48). Z rozhodovací praxe Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud tak příslušný orgán neučiní, zatíží své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Návrh účastníka řízení na provedení důkazu je přitom možné neakceptovat pouze na základě tří důvodů. Je tomu tak v případech, kdy tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, nebo pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií, či pro jeho nadbytečnost, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. nález Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008-53).
46. V posuzovaném případě není sporu o tom, že správní orgán prvního stupně se v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyjádřil pouze k návrhu žalobce na výslech strážníků městské

policie M. V. a T. U., který odůvodnil tím, že nebyli dne 25. 6. 2021 přítomni na místě, kde se měl žalobce dopustit druhého z vytýkaných skutků. Tedy jinak řečeno, že by jejich výsledk nemohl nijak přispět k potvrzení nebo vyvrácení žalobcovy argumentace ohledně nevěrohodnosti výpovědi M. Š. K dalším výše uvedeným žalobcovým návrhům se v odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán prvního stupně nijak nevyjadřoval. Neučinil tak ani žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí.

47. Pokud v odůvodnění svých rozhodnutí správní orgány nereagovaly na žalobcův návrh na provedení výsledku M. M., G. M., V. P. a L. M., žádného pochybení se tím podle názoru soudu nedopustily. Ze žalobcova podání ze dne 16. 12. 2021 totiž vyplývá, že žalobce dal správnímu orgánu prvního stupně toliko na zvážení, zda tyto osoby předvolá. Nejednalo se tak o návrhy na provedení důkazů ze strany žalobce, jejichž neakceptování by byly povinny správní orgány jedním ze tří judikaturou vymezených způsobů odůvodnit, ale pouze o návrhy na doplnění dokazování, které mohly ale také nemusely provést na základě vlastní úvahy. V případě takových důkazů ovšem správní orgány nemají povinnost odůvodňovat, proč k jejich provedení nepřistoupily. Správní orgány nepochybily ani v případě žalobcova návrhu na provedení výsledku Miroslava Šimečka. Tomuto návrhu, který žalobce v podání ze dne 16. 12. 2021 také vznesl, totiž správní orgán prvního stupně vyhověl, neboť jej za přítomnosti žalobce provedl právě dne 28. 6. 2024. Nebylo tudíž potřeba odůvodňovat jeho neprovedení. Za závažný nedostatek nepovažuje soud ani absenci odůvodnění nevyhovění návrhu na provedení důkazu úředním záznamem městské policie k událostem ze dne 25. 6. 2021, který žalobce uplatnil během probíhajícího jednání dne 28. 6. 2024. Úřední záznam totiž může hrát při dokazování pouze podpůrnou roli a informace v něm obsažené slouží správnímu orgánu především ke zvážení dalšího postupu ve věci a pro jisté podpůrné dokreslení situace nikoliv jako zásadní důkazní prostředek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2022, č. j. 2 As 103/2020-19, bod 14). Trvat na řádném odůvodnění jeho neprovedení by proto bylo přepjatým formalismem, neboť se jedná jen o podklad pro vydání rozhodnutí, jenž má jen minimálním význam pro zjištění stavu věci a okolností daného případu.
48. Závažné pochybení spočívající v nevypořádání se žalobcovými důkazními návrhy však soud shledává ve vztahu k dalším žalobcem označeným důkazům. Je sice pravdou, že správní orgán prvního stupně provedl výsledk F. M. i V. K. již dne 28. 9. 2021. Jestliže však žalobce navrhoval provedení jejich výsledku v podání ze dne 16. 12. 2021, jednalo se o návrh na opakované provedení jejich výsledku. Tomu, jak je patrné ze spisového materiálu správní orgány nevyhověly, bylo proto jejich povinností svůj postup odpovídajícím způsobem ve svých rozhodnutích odůvodnit. Právě řečené platí i ohledně výsledku příslušníků Policie České republiky OEČ XA a OEČ XB. Ani jeden z nich v řízení bezesporu vyslechnut nebyl, aniž by bylo z odůvodnění rozhodnutí zjištělné, proč k jejich výsledku nedošlo. Prvostupňové i napadené rozhodnutí jsou proto v tomto ohledu nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
49. Byť se správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřil k důvodům, pro které neprovedl výsledek žalobcem označených strážníků městské policie k událostem, za nichž se měl žalobce dopustit druhého z vytýkaných skutků, soud souhlasí se žalobcem, že jeho neprovedením je řízení o přestupku zatíženo vadou, která mohla mít za následek porušení žalobcova práva na spravedlivý proces, respektive nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
50. Správní orgán prvního stupně neprovedení výsledku strážníků městské policie odůvodnil v prvostupňovém rozhodnutí tím, že dne 25. 6. 2021, kdy se měl žalobce tohoto skutku

dopustit, tito strážníci nebyli přítomni na místě události, a tudíž tento důkaz nemůže nijak podpořit či vyvrátit tvrzení žalobce zpochybňující věrohodnost výpovědi M. Š. (nedisponuje v tomto směru vypovídací potenci). Žalovaný následně v napadeném rozhodnutí tento názor správního orgánu prvního stupně nijak nekorigoval.

51. Tento názor však není správný. Z emailu ředitele Městské policie Litvínov ze dne 8. 12. 2021 adresovaného žalobci, který žalobce přiložil k podání ze dne 16. 12. 2021 a také se v něm na něj odkázal, totiž vyplývá, že incidentem v zahrádkářské kolonii Chudeřín ze dne 25. 6. 2021 se zabývali celkem čtyři strážníci městské policie, včetně strážníků ev. č. XC a XD. Je přitom nepochybné, že se jedná o strážníky M. V. a T. U. O tom se lze přesvědčit na základě záznamu události městské policie ze dne 24. 7. 2021, č. j. MP/03261/2021, jenž je přílohou oznámení o přestupku Policie České republiky ze dne 2. 8. 2021, č. j. KRPU-127473-3/PŘ-2021-040812. To se sice týká prvního skutku, jehož se měl žalobce dopustit dne 24. 7. 2021, obsahuje ale jak jména a příjmení obou uvedených strážníků, tak i jim příslušející evidenční čísla ev. č. XC a XD. Navrhoval-li tedy žalobce na podporu svých tvrzení zpochybňujících věrohodnost výpovědi M. Š. výslech těchto strážníků městské policie, navrhoval tak výslech osob, které s vysokou pravděpodobností byly na místě i v den, kdy se měl žalobce dopustit druhého skutku, a byly by tak schopny se vyjádřit k událostem s ním souvisejícím. Oba strážníci městské policie se tak skutečně mohli vyjádřit k tomu, – jak žalobce předestřel v podané žalobě –, co žalobce při incidentu dne 25. 6. 2021 proti M. Š. použil za prostředek, i k tomu, koho zpočátku označoval M. Š. za osobu údajně tímto prostředkem zasaženou.
52. Nelze proto *a priori* vyloučit, že jejich výpověď mohla žalobcova tvrzení týkající se věrohodnosti výpovědi M. Š. podpořit a je tak způsobilá ozřejmit okolnosti, jež provázely žalobcovo jednání, které je mu kladeno za vinu, a které namítal v rámci své obhajoby, a případně tak i zvrátit přesvědčení správních orgánů, že jejich závěr o žalobcově vině je založen na řádně zjištěném skutkovém stavu. To platí tím spíše, že výpověď M. Š. – jak je patrné ze str. 6 prvostupňového rozhodnutí i ze str. 5 napadeného rozhodnutí – spolu s výpovědí V. K. byla jedním ze stěžejních důkazů, na jejichž základě dospěly správní orgány v případě druhého ze skutků k závěru o vině žalobce.
53. Soudu tudíž nezbyvá než uzavřít, že tím, že správní orgány v řízení neprovedly žalobcem navrhovaný výslech strážníků městské policie porušily minimálně § 50 odst. 3 správního řádu, a to způsobem, který mohl mít vliv na zákonnost jejich rozhodnutí ohledně odpovědnosti žalobce za přestupek spáchaný dne 25. 6. 2021 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2025, č. j. 2 As 30/2024-43, body 24 až 27).
54. Jako v pořadí další se soud zabýval námitkou zahrnutou do sedmého žalobního bodu, které přisvědčil, byť částečně z jiných než žalobcem uváděných důvodů.
55. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání dvou přestupků podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích a za jejich spáchání mu byl správní trest ve formě pokuty ve výši 4 000 Kč. V tomto směru je podle názoru soudu výroková část prvostupňového rozhodnutí potvrzená bez jakýchkoliv změn napadeným rozhodnutím formulována i strukturována zcela jednoznačně. Jak již soud stručně shrnul v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku, jsou v ní uvedeny dva samostatné výroky (ad I a ad II), v každém z výroků je popsán skutek, kterého se měl žalobce dopustit, každý z těchto skutků je klasifikován jako přestupek proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, a právě ze spáchání těchto dvou přestupků byl žalobce výrokem prvostupňového rozhodnutí uznán vinným.

56. V takovém případě se ukládání správního trestu řídí podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, jenž stanoví, že za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.
57. Podstata ukládání úhrnného trestu za více přestupků v jednom řízení spočívá v privilegované formě potrestání pachatele za přestupky spáchané před zahájením řízení. Trestání je v takových případech, k nimž náleží i nyní projednávaná věc, ovládáno absorpční zásadou, v souladu s níž sazba za nejprísněji postižitelný nebo nejzávažnější přestupek pohlcuje sazby za další společně projednávané přestupky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004-54, publ. pod č. 772/2006 Sb. NSS).
58. Při určení výměry úhrnného trestu je pak třeba zohlednit, že trest je ukládán za více přestupků, přičemž tato skutečnost, jak je uvedeno již v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 12. 1995, č. j. 6 A 216/93-34: „*Obvykle zvyšuje závažnost sankcionovaného protiprávního jednání či opomenutí a projevuje se zpravidla přísnější sankcí.*“ Správní orgán tedy vyměří pokutu za jeden ze sbíhajících se přestupků a zároveň v rámci hodnocení závažnosti tohoto jednání je oprávněn přihlédnout jakožto k přitěžující okolnosti i k tomu, že bylo spácháno více přestupků (§ 40 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky] (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008-328, publ. pod č. 1767/2009 Sb. NSS, a ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 Afs 72/2012-45). Vyjít je proto třeba z povahy a závažnosti nejzávažnějšího přestupku a na jeho základě a v souvislosti s ním vzít v potaz ostatní přestupky, a tím zohlednit všechny zákonem chráněné zájmy.
59. To však neznamená, jak se ve své podstatě domáhá uplatněnou žalobní námitkou žalobce, že by se výsledná úroveň závažnosti souhrnu sbíhajících se přestupků musela vždy rovnat jakémusi aritmetickému součtu všech dílčích konkrétních úrovní závažnosti a tyto musely být v odůvodnění rozhodnutí jednotlivě číselně vyjádřeny. Stěžejní je povinnost správních orgánů náležitě odůvodnit, na základě jakých úvah dospěly k uložené výměře (úhrnného) správního trestu. Správní orgány jsou tedy povinny vyhodnotit veškerá relevantní zákonná hlediska, včetně skutečnosti, že je trest ukládán za více sbíhajících se přestupků, a toto vyhodnocení následně promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2022, č. j. 8 As 319/2019-63, body 18 a 19). Ukládaná úhrnná sankce tudíž musí odrážet konkrétní okolnosti případu a odpovídat zásadě individualizace. Postačí přitom, pokud správní orgán hodnotu, kterou jednotlivým hlediskům přiřadil, vyjádří v odůvodnění rozhodnutí abstraktně. Pokud však z odůvodnění rozhodnutí nelze seznat, že při ukládání úhrnného trestu správní orgán právě popsáním způsobem postupoval, je jeho rozhodnutí stíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005-66).
60. Správní orgán prvního stupně se určením druhu a výměry správního trestu zabýval na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Zde uvedl, že v souladu s § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky přihlédl zejména ke způsobu a okolnostem spáchání „*přestupku*“, „*ke jeho povaze a závažnosti*“, že se žalobce „*přestupku proti občanskému soužití dopustil poprvé*“ a nebyl dosud správním orgánem ani projednáván pro skutek obdobného charakteru. Na to navázal úvahou, že „*vzhledem k tomu, že jednání pod skutkem I. a II. jsou vedená vůči odlišným osobám, ale se shodným úmyslem, správní orgán zhodnotil spisový materiál jednotlivě a v celkovém kontextu*“ a uzavřel, že „*po zvážení všech důkazů*“ dospěl k závěru, že žalobce jednáním popsáním ve výroku I a II prvostupňového rozhodnutí zcela nepochybně naplnil všechny

znaky skutkové podstaty „přestupku“ podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích. Dále správní orgán prvního stupně konstatoval, že ve výroku I a II prvostupňového rozhodnutí popsaným jednáním žalobce naplnil všechny formální znaky tohoto „přestupku“, že žalobce je fyzickou osobou, která v době spáchání „přestupku“ dosáhla věku 15 let a byla v době spáchání příčetná a že svým jednáním naplnil i materiální znak „přestupku“. Žalobcovo jednání správní orgán posoudil jako jednání v úmyslu přímém. V návaznosti na to správní orgán uvedl, že nezjistil „žádné okolnosti vylučující protiprávnost“, že mu nejsou známy žádné polehčující ani přitěžující okolnosti ve smyslu § 39 a § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky. Následně správní orgán prvního stupně uzavřel, že za přestupek podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích lze podle § 7 odst. 4 písm. b) téhož zákona fyzické osobě uložit pokutu až do výše 20 000 Kč a podle § 7 odst. 5 písm. b) zmíněného zákona pokutu až do výše 30 000 Kč, je-li přestupek při splnění podmínek v tomto ustanovení stanovených spáchán opakovaně. Proto správní orgán prvního stupně s ohledem na skutečnost, že se v případě žalobce jedná o pachatele, který se „přestupku“ proti občanskému soužití dopustil poprvé, uložil žalobci správní trest ve formě pokuty ve výši 4 000 Kč, tedy při samé spodní hranici zákonem stanovené sazby, neboť taková sankce je dle názoru správního orgánu prvního stupně „pro potrestání i nápravu dostačující a adekvátní a zároveň odrazující od dalšího podobného jednání.“

61. Z právě uvedeného je zřejmé, správní orgán prvního stupně se při rozhodování o druhu a výměře správního trestu vůbec nezabýval tím, že žalobce shledal výrokem prvostupňového rozhodnutí odpovědným za spáchání nikoliv jednoho, ale dvou přestupků, a měl by mu proto uložit úhrnný trest. V odůvodnění jeho rozhodnutí tak zcela chybí úvaha, který z těchto přestupků považoval správní orgán za závažnější a proč, natož aby z něj bylo zjištělné, jakými úvahami se správní orgán prvního stupně řídil při ukládání pokuty za tento přestupek a jak přitom zhodnotil skutečnost, že žalobci ukládá pokutu za více spáchaných přestupků. V tomto ohledu je tudíž prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něj skutečně nelze zjistit, jak správní orgán prvního stupně stanovil výši uložené pokuty, ba co víc, nelze ani zjistit, za který z přestupků byla žalobci vlastně uložena.
62. Žalovaný se s k otázkou stanovení druhu a výměry správního trestu vyjádřil stručně na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že správní orgán prvního stupně „při posouzení ‚skutku‘ neshledal přitěžující okolnost a jako okolnost polehčující zhodnotil skutečnost, že obviněný nebyl dosud za přestupky projednáván a nemá záznam v evidenci přestupků. Za uvedený přestupek lze uložit správní trest ve výši 20 000 Kč, správní orgán I. stupně uložil výši správního trestu v nižší sazbě uložené zákonem. Správní trest v podobě uložené pokuty a její výše považuje odvolací orgán za přiměřený daných skutků a má působit na obviněného tak, aby se v budoucnu podobného jednání nedopustil. S názorem správního orgánu I. stupně se odvolací orgán ztotožnil.“
63. Žalovaný se tak ve své podstatě v napadeném rozhodnutí ztotožnil s postupem, jaký zvolil při stanovování druhu a výše správního trestu správní orgán prvního stupně. To ovšem znamená, že ani žalovaný se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval tím, že žalobci je nutno uložit trest za dva společně projednávané správní delikty, tedy trest úhrnný. Žalovaný tedy nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v tomto směru nijak nenapravil. Vadou nepřezkoumatelnosti je proto ze stejného důvodu jako prvostupňové rozhodnutí zatíženo i napadené rozhodnutí.

64. Následně se soud zabýval těmi námitkami zahrnutými do třetího žalobního bodu, jež se týkají nesprávného popisu skutku ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí. Těmto námitkám soud také přisvědčil.
65. Žalobce má pravdu v tom, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že žalobce se prvního z přestupků dopustil jednáním spočívajícím v tom, že „zasáhl slzotvorným prostředkem pana F. M. [...] do zátylku a ohrožoval jej vidlemi.“ Žalobce má pravdu i v tom, že z výpovědi F. M., kterou učinil v řízení vedeném správním orgánem prvního stupně pod č. j. OKT/395/2021/ŠIK, i zprávy MUDr. I. S. ze dne 24. 7. 2021 o vyšetření F. M. a ostatně i ze žalobcova vyjádření ze dne 28. 9. 2021, jež byly že při ústním jednání konaném dne 29. 9. 2021 založeny do spisu vedeného ve věci žalobce, plyne, že F. M. měl být slzotvorným prostředkem zasažen do ramene a krku, nikoliv do zátylku. Kromě jiného také toto zjištění učiněné z výpovědi F. M. správní orgán prvního stupně uvedl na str. 5 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný jej v napadeném rozhodnutí zopakoval – spolu s tím, co plyne ze zprávy MUDr. S. ze dne 24. 7. 2021 – taktéž na str. 5. Soud rovněž souhlasí se žalobcem, že na str. 2 svého podání ze dne 16. 12. 2021, na str. 3 odvolání ze dne 2. 2. 2022 i na str. 2 vyjádření ze dne 10. 1. 2024 namítal, že F. M. nezasáhl slzotvorným prostředkem do zátylku, jak již od počátku řízení uvádí správní orgán prvního stupně, a že na tuto žalobcovu argumentaci ve svých rozhodnutích správní orgány nereagovaly.
66. Je tedy evidentní, že ze spisového materiálu, na jehož podkladě správní orgány rozhodovaly, skutečně nevyplývá, že by žalobce měl F. M. zasáhnout slzotvorným prostředkem do zátylku. Soud pro úplnost dodává, že nepřehlédl, že toto tvrzení je uvedeno v oznámení přestupku ze dne 2. 8. 2021, č. j. KRPU-127473-3/PŘ-2021-040812, a úřední záznamu Policie České republiky ze dne 24. 7. 2021, č. j. KRPU-127473-1/PŘ-2021-040812, týkajících se žalobcova jednání vůči F. M. Ty však, jak již soud připomněl výše, nemohou při zjišťování skutkového stavu – zvláště, když jsou v rozporu s dalšími v řízení provedenými důkazy, jako je tomu v tomto případě – hrát roli rozhodujících důkazů a lze je využít jen pro určité dokreslení situace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2022, č. j. 2 As 103/2020-19, bod 14). Soud proto souhlasí se žalobcem, že tento závěr správních orgánů není v rozporu s § 3 správního řádu založen na řádně zjištěném skutkovém stavu.
67. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů – a to ani s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a žalobce v řízení – také není zřejmé, a nelze to ani dovodit z jejich celkového kontextu, na základě jakých úvah správní orgány dospěly k onomu závěru, který se následně promítl do popisu skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, že žalobce F. M. zasáhl slzotvorným prostředkem právě do zátylku. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat též rozhodnutí, jehož výrok je v rozporu s odůvodněním nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 16/2010-105, bod 26). Uvedeným nedostatkem limitujícím možnost jeho přezkoumání je přitom prvostupňové rozhodnutí ve vztahu k popisu prvního ze skutků, jehož se měl žalobce dopustit, stíženo, přičemž žalovaný jej v napadeném rozhodnutí nijak nenapravit. Z odůvodnění prvostupňového ani napadeného rozhodnutí rovněž nelze zjistit, a to ani z jejich celkového kontextu, jak se správní orgány vypořádaly se žalobcovou námitkou ohledně nesprávnosti závěru, že F. M. byl zasažen slzotvorným prostředkem do zátylku. Správní orgány sice nemusí v odůvodnění svých rozhodnutí reagovat na všechny myslitelné aspekty námitky uplatněné účastníkem řízení, musí se však vypořádat alespoň s její podstatou. Pokud ovšem správní orgán opomene na podstatnou námitku účastníka reagovat zcela (tedy i implicitně), zatíží své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Pokud ale vyloží, proč se s danou námitkou

neztotožňuje, již o nepřezkoumatelnosti hovořit nelze, byť by se jeho závěr jevil zcela mylný a nepřijatelný (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, bod 74). Vzhledem k tomu, že se žalobcova námitka, kterou v průběhu řízení vznášel opakovaně, týkala výroku rozhodnutí, jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku, nejedná se v žádném případě o námitku nepodstatnou, jejíž vypořádání mohly ve svých rozhodnutích zcela opominout, aniž by to mělo negativní vliv na jejich přezkoumatelnost. Soudu proto nezbyvá než uzavřít, že žalobce správně namítal, že z výše uvedených důvodů obě rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

68. Námitku, kterou žalobce uplatnil bod osmým žalobním bodem, soud důvodnou neshledal.
69. Z judikatury Ústavního soudu, která je aplikovatelná i v řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, publ. pod č. 3837/2019 Sb. NSS, bod 22), plyne, že za překvapivé (nepředvídatelné) lze považovat pouze takové rozhodnutí, jež z pohledu předcházejícího řízení originálním způsobem posuzuje rozhodovanou věc a jehož přijetím je účastník řízení zbaven možnosti skutkově a právně argumentovat (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 6. 2001, sp. zn. III. ÚS 729/2000, ze dne 11. 6. 2007, sp. zn. IV. ÚS 321/2007, ze dne 30. 7. 2009, sp. zn. II. ÚS 1622/09, a ze dne 17. 10. 2024, sp. zn. II. ÚS 2590/24, bod 22).
70. K tomu však v projednávaném případě vydáním napadeného rozhodnutí v žádném případě nedošlo. Poté co žalovaný svým rozhodnutím ze dne 21. 12. 2023, č. j. KUUK/180619/2023/Vod, zrušil na základě žalobce odvolání ze dne 26. 10. 2023 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 10. 2023, č. j. OKT/396/2021/ŠIK, mu věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Žalobce se následně ve věci vyjádřil podáním ze dne 14. 1. 2024 a rovněž se ve věci vyjadřoval – jak je zřejmé z příslušného protokolu – v průběhu ústního jednání konaného dne 28. 6. 2024. Teprve následně vydal správní orgán prvního stupně prvostupňové rozhodnutí, jež žalobce napadl odvoláním ze dne 24. 7. 2024, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Je tedy evidentní, že žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný nerozhodl ve věci jinak než správní orgán prvního stupně, přičemž žalobce měl v době od vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2023, č. j. KUUK/180619/2023/Vod, do vydání napadeného rozhodnutí dostatečný časový prostor v řízení uplatňovat svou skutkovou a právní argumentaci, čehož také opakovaně využil. Napadené rozhodnutí tak pro žalobce nemohlo být v žádném směru překvapivé.
71. Vydáním napadeného rozhodnutí nebyla ani porušena zásada legitimního očekávání. Ta je vyjádřena v § 2 odst. 4 správního řádu, který ukládá správním orgánům povinnost dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. V daném případě je nutno podotknout, že proti původnímu zrušenému prvostupňovému rozhodnutí ze dne 11. 10. 2023 došlo k zásadnímu procesnímu vývoji ve věci. V řízení došlo k výsledku M. Š. Došlo rovněž ze strany správního orgánu prvního stupně ke změně formulace výroku. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí ve věci posuzované nyní soudem došlo k procesnímu posunu a změně výroku i odůvodnění oproti stavu, o kterém bylo rozhodováno rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 12. 2023, č. j. KUUK/180619/2023. Proto nemohlo žalobou napadeným rozhodnutím dojít k porušení legitimního očekávání žalobce jen tím, že oproti rozhodnutí ze dne 21. 12. 2023 došlo žalobou napadeným rozhodnutím k zamítnutí odvolání a potvrzení prvostupňového rozhodnutí.

72. Vzhledem k tomu, že žalobce na vyjádření žalovaného reagoval ještě před uplynutím lhůty pro podání žaloby, musel se soud v rozsahu, v jakém je bylo možno považovat za řádně uplatněné nové žalobní body, zabývat nově uplatněnými námitkami, které žalobce vznesl v této replice.
73. Soud v tomto směru předesílá, že řádným žalobním bodem nemůže být taková část žaloby či jiného podání adresovaného soudu, která obsahuje pouze obecný odkaz na argumentaci či námitky, jež byly uplatněny v předcházejícím řízení před správními orgány (v rámci vyjádření, odvolání apod.) [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 5 As 5/2011-68]. Soud se proto jako samostatnými žalobními body nezabýval argumentací či námitkami žalobce, která byla obsahem žalobcova vyjádření ze dne 28. 9. 2021, ze dne 12. 2. 2023 a ze dne 10. 1. 2024, odvolání ze dne 22. 10. 2021, ze dne 2. 2. 2022 a ze dne 24. 7. 2024, podání ze dne 16. 12. 2021, návrhů ze dne 19. 1. 2023, ze dne 6. 4. 2023 a ze dne 21. 9. 2023 a ze dne 21. 9. 2023, na než žalobce ve své replice „z důvodu stručnosti a přehlednosti tohoto podání“ pouze odkázal. Za nový žalobní bod pak pochopitelně nelze považovat pouhé argumentační doplnění již dříve uplatněného žalobního bodu, jež nemění jeho podstatu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2020, č. j. 1 As 138/2020-33, bod 30, a ze dne 29. 7. 2022, č. j. 5 As 71/2021-30, bod 38).
74. Jako nové, řádně uplatněné žalobní body proto soud posoudil tyto námitky, jež byly obsaženy přímo v žalobcově replice.
75. Žalobce v replice nově namítal, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jeho argumentací, že se vytýkaného jednání dopustil ve skutkovém omylu, čímž své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.
76. Žalobce skutečně – jak uváděl v žalobě – na str. 2 odvolání ze dne 2. 2. 2022, jímž napadal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 1. 2022, č. j. MELT/6321/2022, tvrdil, že v případě prvního i druhého jednání, která jsou mu kladena za vinu, jednal v krajní nouzi či nutné obraně (§ 24 a § 25 zákona o odpovědnosti za přestupky), případně ve skutkovém omylu (§ 16 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky), což dle jeho názoru vylučovalo, že by svým jednáním mohl spáchat přestupky podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích. Žalovaný se s touto jeho námitkou v rámci řízení o odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neopomněl zabývat a vypořádal jí na str. 8 svého rozhodnutí ze dne 7. 3. 2022, č. j. KUUK/038278/2022/Hur, přičemž ji neshledal důvodnou.
77. Je pravdou, že žalobce v napadeném rozhodnutí se již žalovaný otázkou, zda by žalobcovo jednání mohlo vykazovat znaky jednání ve skutkovém omylu ve smyslu § 16 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, explicitně nezabýval. Je ovšem také pravdou, že žalobce již tuto námitku v řízení poté, co bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2022, č. j. KUUK/038278/2022/Hur, zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 4. 1. 2023, č. j. 58 A 2/2022-94 neuplatnil. Neučinil tak – a to ani kupříkladu tím, že by alespoň odkázal konkrétně na tu část na svého odvolání ze dne ze dne 2. 2. 2022, kde ji vznesl – ani v odvolání, jímž brojil prvostupňovému rozhodnutí.
78. V řízení o přestupku samozřejmě platí, že odvolací správní orgán je povinen přezkoumat napadené rozhodnutí v plném rozsahu (§ 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky), což znamená, že žalovaný byl povinen přezkoumávat nejen zákonnost, ale i správnost všech rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které tento v přestupkovém řízení vedeném se žalobcem vydal, a to bez ohledu na rozsah námitek uvedených v příslušném odvolání, jímž žalobce konkrétní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně napadl. Současně je

však třeba mít na paměti, že při rozhodování o odvolání se v přestupkovém řízení podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stále uplatní názor vyslovený v již zmiňovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, pub. pod č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 21, dle něhož nelze po odvolacím správním orgánu požadovat, aby za obviněného z přestupku „domyslel“ *všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019-38, bod 20). Proto se podle názoru soudu i v tomto řízení uplatní závěr, vyslovený v bodě 14 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 9 Azs 308/2014-26, že pokud chce účastník řízení dosáhnout toho, aby odvolací správní orgán reagoval na jeho námitky, které v příslušném řízení uplatnil v rámci odvolání proti dříve vydaným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, je na něm, aby tyto odpovídajícím procesním postupem uplatnil znovu. Tedy jinak řečeno, aby v souladu s § 82 odst. 2 správního řádu ve svém odvolání opět uvedl všechny důvody, pro které podle jeho názoru aktuálně odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobstojí.

79. Jak již bylo uvedeno, žalobce takto nepostupoval. Pokud se tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí k žalobcově námitce týkající se jednání ve skutkovém omylu, kterou žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí neuplatnil, nevyjádřil, nelze to považovat za vadu, která by způsobovala nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. To platí tím spíše, že mezi řízeními o odvolání proti rozhodnutí správního stupně ze dne 19. 1. 2022, č. j. MELT/6321/2022, a proti prvostupňovému rozhodnutí uběhly více než dva roky, během nichž žalobce úspěšně napadl odvoláními (ze dne 7. 7. 2023 a ze dne 26. 10. 2023) další dvě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (ze dne 29. 6. 2023, č. j. MELT/53609/2023, a ze dne 11. 10. 2023, č. j. OKT/396/2021/ŠIK), a to aniž by v těchto odvolacích řízeních jednáním ve skutkovém omylu argumentoval. Žalovaný tak mohl jen stěží usuzovat, že tuto dříve uplatněnou námitku žalobce považuje i nadále za relevantní. Tato žalobní námitka tedy není důvodná.
80. Žalobce dále v replice nově namítal, že řízení před správním orgánem bylo zatíženo vadou spočívající v tom, že mu nebylo umožněno nahlédnout do spisu před konáním prvního jednání ve věci a následně mohl do spisu nahlédnout jen zčásti.
81. Námitku, že mu nebylo umožněno nahlédnout do spisu před konáním prvního jednání ve věci, jež proběhlo dne 29. 9. 2021, uplatnil žalobce již v žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2022, č. j. KUUK/038278/2022/Hur, o níž zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 4. 1. 2023, č. j. 58 A 2/2022-94. V bodě 35 tohoto rozsudku přitom uzavřel, že „*k procesním námitkám žalobce soud pouze stručně uvádí, že žádosti žalobce o nahlížení do spisu a seznámení se s podklady řízení bylo vyhověno dne 19. 1. 2022, kdy se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně a se spisovou dokumentací se seznámil.*“ Je tedy zřejmé, že této žalobní námitce soud již ve svém předchozím rozsudku nepřisvědčil. Tímto svým dříve vysloveným názorem je soud vzhledem k tomu, že se v období mezi jeho jednotlivými rozhodnutími nezměnily ve vztahu k této námitce skutkový nebo právní stav věci ani judikatura pro soud závazná, při opakovaném posuzování této věci vázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2024, č. j. 9 As 66/2023-72, publ. pod č. 4615/2024 Sb. NSS). Soud tedy uzavírá, že ani tuto námitku důvodnou neshledal.
82. Namítá-li žalobce, že mu bylo ze strany správního orgánu umožněno nahlédnout do spisu jen zčásti, protože se při nahlížení nemohl seznámit s nahrávkou a fotodokumentací, na kterou odkazuje úřední záznam Policie České republiky o podání vysvětlení ze dne 3. 8. 2021, č. j. KRPU-132990-1/PŘ-2021-040812, soud především konstatuje, že tato nahrávka a dvě

fotografie, které, jak plyne z uvedeného úředního záznamu o podání vysvětlení, pořídil a předal policejnímu orgánu V. K., je spolu s tímto úředním záznamem ve správním spise, který žalovaný předložil soudu, založena, a to jako součást příloh oznámení přestupku ze dne 16. 8. 2021, č. j. KRPU-132990-3/PŘ-2021-040812 Policie České republiky.

83. Žalobce do spisu nahlížel opakovaně v rámci realizace svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to ve dnech 29. 9. 2021, 19. 1. 2022 a dne 29. 6. 2023, jak je patrné z oznámením o zahájení řízení ze dne 31. 8. 2021, č. j. OKT/396/2021/ŠIK, ve spojení s protokolem o ústním jednání ze dne 29. 9. 2021, ze sdělení ze dne 19. 1. 2022, č. j. OKT/396/2021/ŠIK, a ze dne 29. 6. 2023, č. j. OKT/396/2021/ŠIK, vyhotovených správním orgánem prvního stupně, a dále dne 25. 4. 2022, jak vyplývá ze sdělení správního orgánu prvního stupně č. j. OKT/396/202/ŠIK, sp. zn. MELT/29806/2022. Pouze v jednom případě, a to právě při nahlížení dne 25. 4. 2022, jak je znamenáno v posledně zmíněném sdělení, žalobce tvrdil, že spis není kompletní, neboť v něm postrádal blíže nespecifikovaný úřední záznam Městské policie Litvínov. K tomu v tomto sdělení správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobci předložil kompletní spisový materiál a jiný úřední záznam městské policie nemá a o jeho existenci mu není nic známo. Vzhledem k tomu, jak byl žalobce v průběhu celého řízení procesně aktivní, což plyne i z právě uvedeného, tak by se zcela jistě – pokud by nabyl při nahlížení do spisu podezření, že nemá možnost se seznámit se úplným spisem, neboť v něm absentuje nahrávka a fotodokumentace pořízená V. K., ač k tomu není dán zákonný důvod – hned v průběhu nahlížení proti takovému postupu správního orgánu prvního stupně ohradil a trval na tom, aby jeho výhrady správní orgán do uvedených listin i v tomto případě zaznamenal. Ve výše uvedených listinách však není zachycena jakákoliv zmínka o tom, že žalobce při nahlížení do spisu uplatňoval výhrady v tom smyslu, že spisový materiál, který mu byl při předložení k nahlédnutí, není kompletní, či že mu správní orgán prvního stupně odepřel do části spisu nahlížet právě z důvodu, že se nemohl seznámit se zmíněnou nahrávkou a fotodokumentací. Soud tudíž nemá důvod pochybovat o tom, že tato nahrávka a fotodokumentace byly součástí správního spisu i v době, kdy do něj žalobce nahlížel, a jeho právo na spravedlivý proces nebylo v tomto ohledu nijak zkráceno. Tuto námitku tedy soud shledal nedůvodnou.
84. Vzhledem k tomu, že za daného stavu věci nelze s jistotou uzavřít, že správní orgány v řízení skutečně zjistily všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce a jejich rozhodnutí je založeno na dostatečně zjištěném stavu věci, se soud nezabýval z následujících důvodů těmito žalobními námitkami. Námitkou zahrnutou do prvního žalobního bodu, kterou žalobce dále rozhojnil svou argumentací v replice k vyjádření žalovaného mimo jiné o odkaz na požadavky vyplývající z § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. V této námitce žalobce brojil proti nedostatečnému popisu skutků, jejichž se měl dopustit ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Nelze však vyloučit, že v dalším řízení budou zjištěny další rozhodné okolnosti a skutečnosti vztahující se k žalobcově případu a popis skutků tak může doznat změn. Námitkami zahrnutými do druhého žalobního bodu, které žalobce doplnil v replice k vyjádření žalovaného o poukaz na § 50 odst. 3 správního řádu, brojil žalobce proti nedostatečnému zjišťování všech rozhodných okolností jeho případu ze strany správních orgánů a proti tomu, že správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí nereagovaly na jeho opakovaně vznášené námitky proti tomuto postupu. Také zde platí, že nelze vyloučit, že budou zjištěny další rozhodné okolnosti žalobcova případu, v důsledku čehož může dojít ke změně příslušné žalobcovy argumentace a i způsobu, jakým na ni budou správní orgány ve svých rozhodnutích reagovat. Námitkou, jíž v rámci třetího žalobního bodu žalobce namítal porušení zásady materiální pravdy, protože závěr správních orgánů, že v případě druhého skutku, jehož se

měl dopustit dne 25. 6. 2021, použil pepřový sprej, není založen na dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Jak je již uvedeno výše, nelze vyloučit, že i zde dojde ke zjištění dalších skutečností, což se samozřejmě může týkat i prostředku použitého žalobcem v případě incidentu, k němuž došlo dne 25. 6. 2021. Námitkou v pátém žalobním bodu, již žalobce zpochybňoval srozumitelnost závěrů správních orgánů ohledně naplnění subjektivní stránky přestupků v podobě úmyslného jednání ze strany žalobce. Námitkami zahrnutým do šestého žalobního bodu, které žalobce dále rozhojnil svou argumentací v replice, jimiž namítal nesprávné posouzení otázky, zda v případě obou skutků, jichž se měl dopustit, nejednal za okolností vylučujících protiprávnost. V posledních dvou uvedených žalobních bodech tedy žalobce brojil proti nesprávnému právnímu posouzení věci. Vzhledem k tomu, že dosud nelze v dané věci považovat za definitivně vyřešené veškeré relevantní skutkové otázky, nelze tudíž ani považovat za definitivní dosud učiněné právní závěry správních orgánů, a to včetně těch, které žalobce rozporuje. Je evidentní, že posuzování veškerých v tomto odstavci zmiňovaných námitek soudem by nyní bylo předčasné, protože nelze předvídat, jaký vliv na relevanci v nich uplatněné argumentace budou mít další kroky správních orgánů a případně i samotného žalobce, které budou v následném řízení učiněny.

85. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu shledal důvodnou a napadené rozhodnutí výrokem I tohoto rozsudku podle § 76 odst. 1 písm. a), b), c) s. ř. s. pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění, v neúplně zjištěném skutkovém stavu a v podstatném porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí, zrušil. Jelikož stejnými vadami trpí i prvostupňové rozhodnutí, a to podle přesvědčení soudu v takové míře, že by nemohly být odstraněny v odvolacím řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47, body 28 až 31 a ze dne 26. 2. 2016, č. j. 6 As 293/2015-33, bod 8), soud zrušil i toto rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž budou správní orgány ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
86. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto uložil žalovanému výrokem II tohoto rozhodnutí povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 3 000 Kč odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku. Jiné náklady řízení, jež by soud mohl žalobci přiznat, žalobce před vyhlášením rozhodnutí ve věci nevyčísлил a ani z obsahu soudního spisu žádné takové žalobcovy náklady nevyplývají. Soud v této souvislosti připomíná, že nemůže žalobci přiznat náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ani paušální náhradu nezastoupeného účastníka řízení podle vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu. Použití § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, je totiž v řízení podle s. ř. s. vyloučeno a stejně tak nejsou na toto řízení přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, publ. pod č. 3344/2016 Sb. NSS). Náhradu za uhrazený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, jenž byl součástí podané žaloby, pak soud žalobci nepřiznal proto, že tento návrh byl usnesením zdejšího soudu ze dne 14. 10. 2024, č. j. 42 A 16/2024-26 zamítnut. Soudní poplatek za tento návrh tak nelze považovat za důvodně vynaložený náklad řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, bod 53).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. ledna 2026

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce